

Sygn. akt II UK 257/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku T. Spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz T. Spółki z o.o. w W. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 25 lutego 2015 r., którym zmieniono decyzję organu rentowego z dnia 10 lipca 2014 r. w ten sposób, że uznano za prawidłowe stanowisko T. Spółki z o.o. w W. dotyczące: a) wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych dopłaty w wysokości 50% ceny biletu miesięcznego/kwartalnego na przejazdy do/z pracy z/do innych miejscowości innymi środkami transportu niż miejska komunikacja publiczna organizowana przez

miasto (...); b) wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych uprawnienia do zakupu za cenę 1 zł lub w innej wysokości niższej niż cena nabycia przez wnioskodawcę biletu miesięcznego/kwartalnego na przejazdy do/z pracy z/do innych miejscowości innymi środkami transportu niż miejska komunikacja publiczna organizowana przez miasto (...) (pkt 1) oraz oddalono odwołanie w pozostałym zakresie (pkt 2).

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: 1) § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (dalej jako rozporządzenie) przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne podlegają ekwiwalenty pieniężne wypłacane pracownikom z tytułu zakupu biletu na przejazd innymi środkami transportu niż miejska komunikacja publiczna; 2) § 2 ust. 1 pkt 26 tego rozporządzenia przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne podlega wartość finansowanych przez pracodawcę przejazdów do/z pracy z/do innych miejscowości innymi środkami transportu niż miejska komunikacja publiczna; II. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 328 § 2 k.p.c. przez niezawarcie w uzasadnieniu wyroku obligatoryjnych elementów, co uniemożliwia odczytanie motywów rozstrzygnięcia, ustalenia faktów które Sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i mocy dowodowej oraz wyjaśnienia podstawy prawnej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W ocenie skarżącego, § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia budzi poważne wątpliwości interpretacyjne, nierozstrzygnięte

dotychczas przez Sąd Najwyższy, co powoduje brak jednolitej linii orzeczniczej. W tym zakresie skarżący wskazał na wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 marca 2016 r., III AUa 493/15, w którym stwierdzono, że gdyby istotnie prawodawca zamierzał wyłączyć z podstawy wymiaru przychody powstałe wskutek korzystania w celach prywatnych z samochodu służbowego, wyłączenie to sformułowałby wyraźnie, tak jak uczynił to np. w pkt 13 § 2 ust. 1 rozporządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości

interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wypełnienie obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów prawnych nie może być zastąpione przez ograniczenie się do sformułowania samego pytania lub ogólnego wskazania na wątpliwości interpretacyjne (jak czyni to skarżący), ale konieczne jest przeprowadzenie pogłębionego wyводу prawnego w zakresie wykazania, jak powinny być rozumiane przepisy konstruuje zagadnienie prawne lub wymagające wykładni (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, LEX nr 1212045; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 130/11, LEX nr 1215258; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, LEX nr 1486974). Takiego wyvodu prawnego skarżący nie przeprowadza, a rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Niezależnie od tego należy przypomnieć, że interpretacji § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Sąd Najwyższy dokonał między innymi w wyrokach z dnia 3 kwietnia 2008 r., II UK 172/07 (OSNP 2009 nr 13-14, poz. 181), z dnia 2 grudnia 2009 r., I UK 201/09 (LEX nr 558226) oraz z dnia 22 czerwca 2015 r., I UK 340/14 (LEX nr 1754048).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

r.g.